

"*Poprvé jsem byl v Lucerně v roce 1964, na soutěži trampských písní,*" svěřil se **Pavel Žalman Lohonka**

, sotva se ve slavném sále trochu rozkoukal. Tehdy byl šerifem trampské osady Hvězda jihu a z Lucerny si odnesl ocenění za nejlepší písničku. Bylo mu osmnáct. Představil jsem si tu nekonečnou vzdálenost k úplně jinému světu, kdy Lucernu zaplňovali trampové poslouchající své skládající a zpívající kamarády. Od té doby zanikaly státy, politické bloky i systémy, horečně se proměňovala hudba, technologie k jejímu zachycování i náš vztah k ní. A na konci cesty časem stojí Žalman zase v Lucerně. Je mu prý na den 70 let, ale je štíhlý, vzpřímený, s hustou hřívou šedivých vlasů a s mladistvými gesty.

A co je důležitější: je schopný si k svému výročí naskládat řadovou desku nových písniček a písničky nové i staré zazpívat mladým hlasem. Při nějaké studiové „pitvě“ bychom nejspíš zjistili, které vysoké tóny chybí, ale fascinující je naopak to, co zůstalo: hlas obdařený mimořádnou barvou, zejména v táhlých tónech čarující s teskným oparem, který nevzniká z nějakého kalkulu, ale je přirozeným nástrojem pro nezaměnitelné vyjadřování. A co není v jeho věkové kategorii běžné: Žalman zpívá stále naplno, polorecitace a osekávání tónů nepřicházejí v úvahu. Lucerna byla v neděli navzdory změnám světa stejně nadšená a plná, řekněme, že publika „všech generací“; rozhodně nepřevažovali Žalmanovi vrstevníci.

Ne všechno se možná povedlo stoprocentně, zejména v první půli věnované hostům. Uvítal bych, kdyby jejich vstupy byly laděny spíše jako hudební gratulace než minirecitály. V druhé půli mě potěšily nové písně zahrané s hostujícími bubeníkem, klávesistou a dechovou sekcí – něco, co by, řekněme, 40letý Žalman nikdy neudělal. Znělo to pěkně, ale sólový zpěv, zejména Žalmanových spoluhráčů, trio dechů spolehlivě přepralo. Avšak nic z toho není podstatné: koncert byl velkolepý a důstojný. Hýbat žánrem už musí jiní – a snad už se to i děje. Legendy by ale měly čas od času triumfovat. Jeden triumf jsme v neděli viděli. Článek vyšel jako glosa k reportáži Vaška Koblence.

Zdroj: [Českobudějovický deník](#)